

KERSEN

TERWIJL ZE SLAPPE KOFFIE slurpt door een gat in het plastic deksel van een rood-met-groene piepschuim beker, ziet Sera een plek waar ze kan zitten. Ze loopt nu al zeker twee uur rond en snakt ernaar om even uit te blazen. Doorgaans zou ze het niet wagen om zo lang rond te hangen voor een supermarkt als de 7-11, maar de stoeprand is hoog en ziet er met zijn nieuwe laag rode verf niet al te vies uit. Ze ploft neer op de koude stoeprand en slaat haar armen om haar knieën, waarna ze haar hoofd laat zakken in de beslotenheid van het aldus ontstane donkere holletje. Haar ogen volgen de streep van licht die tussen haar dijën doorloopt tot aan het zwarte kantwerk waarop haar korte leren rok een prima uitzicht biedt.

Ze gooit haar hoofd in haar nek en haar donkerbruine haar waaiert rond haar schouders, deint in de luchtverplaatsing van een passerende Sun Bus. Een door een raam omlijst profiel wil zich omdraaien en verdwijnt dan in een wolk van zwarte uitlaatgassen. In de rode glans van haar pas opgebrachte lippenstift is een vage reflectie zichtbaar van de reclame van de supermarkt, waarvan het koude neonlicht veel te wit is om kleur of warmte te geven aan het mooie gezicht dat daaronder lokt. Zedig laat ze haar knieën zakken, maar als ze op haar ellebogen achterover leunt, valt haar zwarte jasje open, waardoor haar kleine borsten zichtbaar worden onder een doorzichtig kanten hempje. Ze doet geen moeite om zich te bedekken terwijl ze haar hoofd draait en de Las Vegas Boulevard afspeurt met haar donkergroene ogen, beschermd door lange wimpers met een dikke laag mascara.

‘Tadatadatatie da tadie tadie deda,’ valt ze ergens midden in een ordinair deuntje. Nagenoeg onhoorbaar, onhandig sa-

mengesteld uit fragmenten die ze heeft opgevangen in casinohallen, lijkt het niettemin het passerende verkeer te dirigeren, dwingt het het razen en gieren van de straat om zich te voegen naar het slippen en tolleren in haar hoofd. Aan de andere kant van de straat – niet voorbij de huiver, maar ook niet bij het ware – bevindt zich een bouwplaats waar niet wordt gewerkt, bevolkt door hijskranen die nog onvolgroeide torenflats optrekken. Zelfgenoegzaam en stil geeft hij haar zijn dubieuze goedkeuring. Hij gaat gehuld in de groene en blauwe kleuren van de nacht. Hij weet niet waar hij vandaan komt. Hij zal haar het voordeel van de twijfel geven. Hij zal haar begeleiden tijdens de lange, slopende rit in een auto vol met vriendjes. Sera's armen zijn zwak, maar haar pols is krachtig. Ze klemt haar lippen op elkaar en wacht op een klant.

De warme lucht waait bij vlagen door een onzichtbaar labyrint. Sera kijkt hoe wervelstormpjes van stof de kop opsteken en weer afnemen, hoe stukjes straatvuil door de luchtstromen worden meegezogen. In haar handtasje vindt ze een in plastic verpakt vingerdoekje dat ze heeft bewaard van een of andere al lang vergeten snackmaaltijd. Ze maakt het open, steekt discreet haar hand onder haar hempje en veegt eerst haar borsten af en dan haar nek. In de verte doemt een heuvel op, of een berg, of wat voor overschatte flauwekul dan ook.

Ze kijkt hoe een dronkelap, die over de stoep in oostelijke richting waggelt, vlak voor haar op de grond valt. Hij blijft roerloos liggen en Sera roept een beetje bezorgd: 'Hé! Leef je nog?'

Hij geeft geen antwoord. Ze weet dat hij waarschijnlijk gewoon bewusteloos is en dat ze nu weg zal moeten voordat de politie hem komt oppikken.

Ze probeert het nog een keer. 'Hé, je kan beter opstaan voordat de juten komen. Moet ik je helpen?'

Hij kreunt iets wat klinkt als 'nee' en zet zich in beweging. Omdat ze zich voor hem geneert kijkt ze de andere kant op, en als ze weer zijn kant op kijkt, nadat ze heeft gecontroleerd of de kit in de buurt is, is hij verdwenen.

Hij heeft zich gemanifesteerd en is toen weer doorgelopen,

in het spoor van de oppervlakkigheid die minstens een van hen kapot zal maken. Ergens onderweg is er een fles in zijn toekomst – misschien eerder een glas. Sera is een cirkel, negenentwintig jaar rond.

Ooit was ze een klein meisje aan de Oostkust en nu woont ze hier. Ze was ook een tijd in Los Angeles, maar het verhaal-tje dat zij kent doet het hier goed, doet het hier het best, en ze wil hier in Las Vegas blijven, waar ze nu zo lang is dat ze het thuis noemt als ze in zichzelf praat. Met haar scherpzinnigheid onverlet – zelfs nog verder aangescherpt door de nare ervaringen – kwam ze hier welbewust naartoe en veroverde ze zich moeizaam een bestaan op haar eigen voorwaarden, dat toe-vallig heel aardig aansluit bij de plaatselijke jachtig scharrelende gang van zaken. Het harde, wanhopige leven van de geromantiseerde hoer, als ze dat ooit al echt heeft gekend, ligt nu ver achter haar. Het harde is eigenlijk wel hanteerbaar; het wanhopige bleek een niet erg exclusieve club te zijn. Hoe dan ook, zij kan het allemaal aan. Er zullen altijd duistere types zijn, maar haar leven is goed; het is zoals ze wil dat het is.

Ze weet het meeste te halen uit de meeste mannen met wie ze het doet; dat is het moeilijkste maar ook het leukste. Arge-loos worden ze afgeleid door hun naderende zaadlozingen en zelden beseffen ze dat ze een minuscuul stukje communicatie hebben losgelaten, een aanwijzing van hun identiteit, een proeve van zichzelf. Sera staat ver van de bekende, aanmatigende en willekeurige definities van vaardigheid. Terwijl ze haar neuken ziet ze die kerels zoals ze zijn. Soms praat ze met ze. Soms praten ze met haar. Dat is een goede zaak.

Ze staat op en loopt naar een afvalbak met haar vuile vin-gerdoekje. Onderweg staat ze even stil om een weggeworpen snoepcellofaantje op te rapen, dat over de parkeerplaats van de 7-11 waait.

Zij is ook een goede zaak, heeft haar zaakjes goed voor el-kaar. Er zijn altijd mannen beschikbaar die betalen om haar te gebruiken. Haar klanten komen voor haar, omdat ze fonkelt van de bekoorlijke ontoegankelijkheid van het eeuwig naar

binnen gerichte. Ze komen voor de bevrediging die zij te koop aanbiedt – geen leugen, een belofte in haar broekje – en zij speelt de transactie helemaal uit met de bekwaamheid van iemand die altijd in de roos schiet. Ook al heeft ze nog zo lang niet gewerkt, ze is nooit verstoken van een compleet arsenaal van persoonlijke foefjes, klaar om onmiddellijk haar routine af te draaien en moeiteloos het bevel over te nemen. Haar klanten vertrekken rustig, de last van hun onvrede voldoende verlicht om te voldoen aan de voorwaarden van wat voor stilzwijgende overeenkomst er ook mag zijn aangegaan.

De mannen die haar benaderen verschillen in voorkomen en karakter, maar de meeste hebben toch wel een paar dingen met elkaar gemeen. Ze zijn allemaal in staat om een behoefte te benoemen en stappen te ondernemen om die te bevredigen. Ze verliezen zich niet in twijfel aan hun mannelijkheid; ofwel ze hebben er vrede mee ofwel ze staan er onverschillig tegenover. Ze komen om de logische verbinding tussen lust en geld tot stand te brengen. Ze kunnen honderd dollar vertalen in dertig minuten een vrouwenlichaam huren en ze maken niet meer van deze vertaling dan wat het is: een stukje handelsverkeer, niet een diepzinnig commentaar. Velen zijn op zoek naar materiaal voor masturbatie, een hoogtepunt in hun kringloop, een tastbare ervaring waarmee ze de fantasie hard kunnen maken. Deze mannen vinden allemaal genot in de gelegenheid om in volmaakte openhartigheid seksueel met een vrouw om te gaan. Nu ze alle mogelijke nadelen van de daad – waarvan ze vele aan zichzelf te wijten hebben – hebben thuisgelaten, bevinden ze zich in een duidelijke omgeving waar je om iets vraagt en het al dan niet krijgt zonder meteen alles op het spel te zetten. Een kwestie van handhaving. Ze optimaliseren oplossingen en minimaliseren moeilijkheden. Doorgaans hebben ze soortgelijke, van geval tot geval verschillende, redenen om haar te zien. Sera draait zich om en loopt naar de straat, naar de auto die vaart mindert, naar het inleidende babbelje.

Zodra het automatische raam omlaag schuift, neigt ze in de

richting van de auto. Ze is niet in of zelfs vlak bij de auto, maar met de flair van een goochelaar laat ze de bestuurder geloven dat ze toch heel dichtbij is. De onvermijdelijke tinteling in haar buik, een zorgvuldig zorgeloze glimlach, en dan: 'Hoi!' Het zal wel lukken. Hij is ongeveer vijftig, een beetje zenuwachtig, iemand die regelmatig in bad gaat, nogal onaantrekkelijk maar met vriendelijke ogen. Ze buigt haar hoofd, vangt in het achterraam de rood-met-groene weerspiegeling op van de lichtreclame van de supermarkt, en zegt met een onprofessionele giechel: 'Was je op zoek naar een verzetje, of ben je hier alleen voor een bakkie troost?'

Hij weet een glimlach op te brengen, hoewel dit duidelijk niet is wat hij verwachtte, en zegt: 'Nou eh... ja. Wat kost die... troost?' Het gaat gepaard met een zenuwtrekje en een bredere grijns: hij doet zijn best om het spelletje mee te spelen.

Sera besluit om de metafoor te laten varen voor het te ingewikkeld wordt. Ze perst keurend haar lippen op elkaar en fluistert met een tienerknipoog: 'Honderd. Voor maximaal een uur in... welk hotel?'

Hij leeft helemaal op nu hij de kans krijgt om haar de naam te noemen van een bekend en protserig etablissement. Sera had de naam bijna tegelijkertijd mee kunnen prevelen. Hij kucht, wederom wat ongemakkelijk, en vraagt: 'Wat... eh, wat houdt dat allemaal in? Ik bedoel, wat doe je daarvoor?'

'Nou, als ik me niet vergis moet ik zo'n beetje alles kunnen doen waar je maar zin in hebt.' In het besef dat ze veel te lang in zo'n openlijke situatie rondhangen blikt ze snel om zich heen en zegt ze vertrouwelijk: 'We kunnen het maar beter snel eens worden.'

'Negentig dollar,' flapt hij eruit, als een echte expert.

Ze vindt hem leuk en geeft hem een tien voor vlijt. 'Prima. Dan zal je wel blij zijn dat ik terug heb van een honderdje.'

Hij reikt opzij om het portier open te doen. Sera stapt in, en voordat ze bij het hotel aankomen slagen ze erin om te praten over prostitutie, zwarte meisjes en zijn kinderen – in die volgorde. Eén blok voorbij de 7-11 staat een gele Mercedes ge-

parkeerd in de schaduw van een zilverkleurige camper. Hij heeft een verlopen nummerbord uit British Columbia en erin zit een man met een vaalgele huid, die een bijzonder eenzame indruk maakt.

Nadat ze de omweg heeft overleefd toen ze bij de lift de verkeerde kant op ging, ligt Sera op de tiende verdieping van het hotel van haar klant op een verrassend bobbelige matras en voelt ze de vertrouwde wrijving in haar vagina. Ze staart naar het plafond, ondanks zichzelf enigszins bezorgd, niet in staat om zich volledig te concentreren op de oudere man die op haar ligt te pompen, maar zich er tevens van bewust dat hij niet het type is dat zoiets zou merken of zich daaraan zou storen. Binnen enkele minuten zal hij klaarkomen en haar dan haastig uit zijn avond wegwuiven. Praktisch en niet al te hardhandig – zijn type is haar beste bron van inkomsten. Al moest ze wel blozen, eventjes en ondanks zichzelf, toen hij in zijn auto opmerkte hoe mooi ze was en naar haar glimlachte.

Terwijl zijn sproetige schouder ritmisch tegen haar huid aanstoot, denkt ze aan een andere klant, jaren geleden, op de hoek van Sunset en Western in Los Angeles. (Hij was rustig en beleefd en ze werden het snel eens. Ze wachtte terwijl hij zijn auto parkeerde en nam hem toen mee naar een huis aan het eind van het blok, waar zij terecht kon en dat bestemd was voor dergelijke doeleinden. Toen ze binnenkwamen in wat ergens anders de zitkamer zou zijn geweest, gaf ze hem opdracht om twintig dollar te geven aan de dikke Mexicaan die op de bank naar de televisie zat te kijken. Dat deed hij en de Mexicaan wees op een open deur naast een leeg peeskamertje achter hen. Sera leidde de man naar het vertrek dat de Mexicaan had aangewezen en liep daarbij voorzichtig om de vier of vijf peuters die over het vieze tapijt rondkropen. Ze huilden en waren allemaal heel of half bloot. In de kamer bevond zich een ladenkast en, tot haar verrassing, een echt bed, niet zomaar een veldbed. Ze stopte haar kersverse honderdje weg en kledde zich uit. Hij was al op zijn rug gaan liggen, dus deed ze hem het kapotje om, zoog ze hem een paar minuten af en liet ze

zich op hem zakken. Twintig minuten later werd er op de deur geklopt dat het tijd was en was hij nog steeds niet klaargekomen. Sera voelde zich een beetje schuldig en bood aan om nog tien minuten te regelen, maar hij bedankte haar en sloeg het aanbod af. Hij had de hele tijd nauwelijks gesproken en nadat hij zich had aangekleed stond ze toe dat hij haar omhelsde en op haar wang kuste. Hij gaf haar nog een honderdje fooi en ging terug naar zijn auto. Uiteindelijk was ze blij met het extra geld, omdat ze geruime tijd daarna niet echt zin had om te werken.)

Wanneer de man spuit, grijpt hij de matras met zijn ene gebalde, witte vuist en Sera met de andere. Hij rolt van haar af en blijft stil liggen, terwijl hij wacht tot de beroering in zijn lichaam bedaart. Ze vermoedt dat hij nog maar bar weinig jaren te gaan heeft tot momenten zoals deze heimelijke angsten in hem zullen opwekken, ingebeelde pijnen in zijn arm en zijn borstkas. Sera, ouder en vermoeider dan ze in Hollywood was, leeft nog steeds in een wereld die zich afspeelt in een tijdvak dat nog niet is geteisterd door dodelijke geslachtsziekten. Slechts af en toe wil ze per se een kapotje, vertrouwend op haar oordeel, haar ervaring en haar instinct dat haar vertelt wanneer dat nodig is. Ze pakt een handdoek die naast het bed ligt en houdt die tussen haar benen als ze naar de badkamer gaat. Ze wast zich, kleedt zich aan en zegt tot ziens voordat ze de deur dichtdoet.

Ze glimlacht naar haar spiegelbeeld in een gepolijst koperen paneel totdat, helemaal beneden, de liftdeuren opengaan in de eindeloze kakofonie van het casino. Dat lawaai heeft iets poëtisch. Sera heeft er nog altijd niet genoeg van. Zo ziet ze er ook uit. Hoe dan ook, de echte vergissingen worden gemaakt in de grotere ruimten. Zoals een man met stalen ogen en lange, vaak gemanicuurde nagels, die voor haar gaat staan met zijn weldoorvoede pens en twee zwarte schijfjes ophoudt. Fiches van honderd dollar, ieder in een eigen goed verzorgde hand, verblindend en tussen hun beider neus alsof ze hypnotische krachten hebben. Zonder aandacht te schenken aan de

voorbijgangers laat hij de fiches langzaam zakken en drukt hij ze tegen Sera's borst, op elke tepel een. Met een zure grijns volgt ze zijn handen met haar ogen en blijft ze ernaar staren tot het te lang gaat duren en het onbehaaglijk wordt.

'Wat is er?' zegt de man, terwijl hij zijn handen terugtrekt. 'Ben je in staking?' Hij vindt het zelf erg grappig en loopt luid lachend weg, alsof hij voor eventuele toeschouwers wil bewijzen dat hij de situatie de hele tijd onder controle had.

(Ze kon het niet helpen. Hij had al dat bier voor hen gekocht en ze had al meer dan genoeg gehad. Maar dat hielp niet, want toen zij aan de beurt was, was ze zo zenuwachtig dat ze zomaar op zijn hand pieste. Hij werd kwaad en het leek of hij haar wilde slaan, maar dat deed hij niet.

Hij stopte en draaide zich naar hen om. Al haar vriendinnen lachten hem uit, en hij haalde zijn hand uit zijn eigen broek en liep terug naar de open plek voor het park. Het speet Sera dat ze alles had bedorven en het speet haar nog meer van de blik waarmee hij wegliep, alsof hij net in elkaar was geslagen.)

'Wat een lief lekker ding ben jij,' zegt een andere goedhartige, geile taxichauffeur tegen Sera als ze zich op de achterbank laat vallen. Hij babbelt over zijn laatste rit en brengt haar naar dat deel van de Strip waar ze het liefst werkt.

Ze babbelt vrolijk mee, blij dat ze weer eens een rustige avond heeft. Dit is een doorsnee rit, vol simpele details zoals ademen en praten, proeven en slikken, wassen en drogen, kijken en benoemen. Ze kan en zal dit altijd blijven doen. Ze is zeldzaam in haar soort en nog zeldzamer in haar klasse, en zelfs nu kan ze de dingen aanraken waar anderen alleen tevergeefs naar graaien wanneer ze niet beschikbaar zijn. Aan haar kant is het gras heel groen, zeker weten.

En daarheen keert ze terug als ze uit de taxi stapt en een blik de straat in werpt, om alleen een glimp op te vangen van dezelfde gele Mercedes die haar al eerder was opgevallen. De auto rijdt snel achteruit, uit het zicht, met de hardnekkige echo van heet rubber op het wegdek en een protesterende claxon

midden in de verstommende schreeuw van de verbrandingsmotor.

Dit is in het gunstigste geval storend, want ze kende ooit een man met een zwak voor Mercedesen en een hang naar amateuristisch gegluur, een man die in haar verleden loerde, die, hopelijk, ergens anders loerde. Er is maar één ander meisje te zien, en die was hier eerst nog niet, en nu lijkt ze ook niet erg op te letten. Verder gebeurde er, voor zover Sera kan overzien, maar één ding vlak voor het haastige vertrek van de auto, en dat was dat zij hem onmiskenbaar had opgemerkt.

Ze besluit om nog één blik te werpen op de lege plek naast de zilverkleurige camper. Vervolgens zet ze het voorval van zich af en richt ze haar aandacht op de reden waarom ze hier is. Deze Mercedes – deze gele Mercedes – is immers niet van hetzelfde kaliber als de bijzonder dure, bijzonder opzichtige, vergulde Duitse strijdwagens uit haar verleden, en het is niet ongebruikelijk dat meisjes die de Strip afwerken urenlang worden begluurd door zenuwachtige mannen of onanisten die voor een dubbeltje op de eerste rij willen zitten.

‘Dit ben jij, Sera! Ik zeg je, dit ben jij!’

Ze wachtte, bijna hunkerend, op het mes, het metaal dat haar vlees zou binnendringen en zich dan in haar vlees zou bevinden. Misschien wilde ze het wel, omdat haar ervaring haar had geleerd dat wat begint ook eindigt. Met haar gezicht omhoog beet ze in het kussen.

‘Sera!’ riep hij. Hij hilde nu. Er waren tranen.

Maar zij concentreerde zich liever op het warme, stromende bloed. Van de twee soorten vocht leek dat nog de minst problematische.)

De Strip komt tot leven met het rumoer van de mensen uit het Midwesten die zich stortten op hun net ontdekte mogelijkheden om de vroege uurtjes door te brengen. Sera heeft eigenlijk geen dringende behoefte om hier te zijn, aangezien ze vanavond al genoeg heeft verdiend om morgen de hele dag aan de speeltafels te zitten, maar full-time werken is voor haar een soort gewoonte geworden, en ze voelt zich gewoon niet

voldaan als ze lang voor twee uur 's nachts naar huis gaat. Ze besluit net dat ze nog één klant kan hebben voordat ze onder de douche gaat, als drie studenten, in sweaters met nummers erop en met de onvermijdelijke flesjes Heineken in hun hand, van de straat op haar afkomen.

‘Hoe duur is het om met je te neuken?’ vraagt de grootste, begeleid door het gegiechel van de andere twee. Op zijn trui staat het nummer zestien. Ze vermoedt dat hij drie jaar ouder is.

Sera wil zich omdraaien, maar blijft dan staan om haar jasje dicht te knopen. ‘Sorry jongens, ik weet niet wat jullie bedoelen. Ik maak sowieso nooit afspraakjes met meer dan één knul tegelijk,’ zegt ze.

‘Kom op, we hebben geld. Laat haar het geld zien, Mike,’ zegt zestien. Met beide handen diep in zijn kontzakken gebaart hij met zijn kin naar zijn maatje.

Nummer twaalf doet zijn portefeuille open en laat haar een paar honderdjes zien waarvan ze weet dat het pappies weggegooide geld is. Het is natuurlijk mogelijk dat dit uitspattinkje precies is wat pappie in gedachten had: *Waar is je zoon, Frank?* – gegrinnik in de kleedkamer van de club - *Verdomd als het niet waar is, Charlie, ik heb 'm naar Vegas gestuurd om het enige te leren wat ik 'm niet kon leren!* Ze beseft dat het een slecht idee is, maar ze hapt toch toe.

Ze klakt met haar tong: moeders afkeuring. ‘Hoeveel hadden jullie daarvan willen uitgeven, jongens?’ vraagt ze.

Zestien begint te stralen, maar kan zich nog net beheersen; zijn eerdere dikdoenerij heeft hem niet in verlegenheid gebracht zoals hij vreesde toen ze zowaar met het geld voor de dag kwamen. Een en al zakelijkheid zegt hij: ‘Hoeveel wil je? Wat dacht je van tweehonderd voor een uur?’ Zijn geld is het niet.

‘Kunnen je vrienden niet praten?’ vraagt ze. Onwillekeurig begint ze zich te ergeren aan de poeha van dat joch. Dit is geen goed idee. Uiteindelijk zullen ze een hekel aan haar krijgen, en waarschijnlijk later honderden vrouwen mishandelen van-

wege haar. ‘Probeer eens driehonderd voor een halfuur.’

‘Driehonderd voor een uur,’ zegt dubbel nul, die de logische volgende stap aangrijpt om voor het eerst zijn mond open te doen. Vergissing. Hoewel haar houding hem gerust heeft gesteld, hoort hij een bibber in zijn stem en besluit hij om niets meer te zeggen.

‘Driehonderd en dan zullen we wel zien,’ zegt Sera, terwijl ze zich afvraagt of het mogelijk is dat ze alle drie nog maagd zijn. Een van hen zeker. Ze durft te wedden dat dit een soort ritueel is te zijner ere.

Ze knikken alle drie en twaalf begint het geld voor haar uit te tellen met een zekere trieste kordaatheid. Hij had niet verwacht dat dit zo goed zou gaan. In de hoop dat hij van alle verantwoordelijkheid zou worden ontslagen door het gezag van de oudere jongen, had hij andere plannen met deze knispurende biljetten.

Ze houdt hem tegen met een handgebaar. ‘Waar is jullie kamer, welk hotel?’ vraagt ze.

Ze geven haar de naam en het blijkt een klein motel te zijn, niet ver van waar ze zijn. Voor haar niet bepaald de meest veilige plaats, maar ze kan gewoon geen rationele reden bedenken om te twifelen aan dit klusje. Hoe het ook zij, ze kijken nu allebei tegen hun vriend op – hij is zo zelfverzekerd dat hij er bijna van moet blozen – en ze zou het naar vinden om ze nu teleur te stellen.

‘Ik zie jullie daar met een kwartiertje,’ zegt ze. ‘Jullie kunnen me dan betalen. Waarom gaan jullie niet alle drie onder de douche terwijl jullie wachten.’

‘Over een kwartier?’ jengelt twaalf.

‘Wonen jullie niet in een studentenhuis of zo? Je moet toch wel een beetje ervaring hebben met snel even onder de douche, of niet? Heb je nog nooit twee afspraakjes op één avond gehad?’ Nu lachen ze allemaal. ‘Kijk, ik hoef maar een van jullie tegelijk. JA? IS DAT DUIDELIJK?’ Ze knikken alle drie. ‘Nou, de andere twee kunnen dan onder de douche als ik er ben.’ Ze klemt haar lippen op elkaar en staart hen aan: einde gesprek.